

AZRA

Utekám. Nohy sa mi zabárajú do blata a ja každú chvíľu padám na zem. Neprestajne prší už asi mesiac. Tmavé postavy ma neustále prenasledujú. Sú stále bližšie. V behu sa obzerám a padám na zem. Moji prenasledovatelia zrýchlili krok. Vycítili šancu. Zmietam sa v blate v snahe ujsť. Blato mám pod nechtami, vo vlasoch aj na šatách. Zmocňuje sa ma panika. Inštinkt mi našepkáva, aby som vstala a ušla. Snažím sa. Konečne sa mi podarilo zdvihnúť sa na lakte. Už som takmer kľáčala. Vtom ma niečo ohromnou silou zrazilo na zem. Silou takou mocnou, že to nemohol byť človek. Šmýkala som sa asi štyri metre po zablatenej zemi plnej vody a lístia. Poriadne som si nestihla uvedomiť, čo sa so mnou stalo, keď ma niečo prudko obrátilo na chrbát, tvárou hore. Bolelo to, počula som ako mi rebrá jedno po druhom praskajú. V hlave mi hučalo a chcelo sa mi plakať. Našla som v sebe štipku odvahy. Otvorila som oči. Nado mnou sa skláňala tmavá postava. Videla som, že je vysoká, pretože bola poskladaná do neprirodzenej polohy. Veľká tmavá kapucňa jej zakrývala tvár. Inštinktívne som sa chcela odtiahnuť do bezpečia, avšak páľčivá bolesť v celom tele mi to nedovolila. Postava slizkým, chrapľavým hlasom niečo povedala v reči mne neznámej. Nehovorila to mne. Za ňou stáli ďalšie dve, trochu menšie postavy, rovnako v čiernych plášťoch. Len nemo prikývli. Postava nado mnou z plášťa vytiahla meč. Bol úzky, dobre kovaný a na boku mal ornamenty. Bol tmavý, ale nie celý. Z čepele mu niečo kvapkalo. Prižmurila som oči a uvedomila som si, že to je krv. Bola ešte čerstvá. Postava zdvihla meč nad hlavu a namierila ho smerom na mňa. V mysli sa mi premietol celý život. Odvrátila som tvár. Periférne som videla, že sa meč približuje. Snažila som sa z posledných síl pozbierať a ujsť. Nedarilo sa mi to. Robila som všetko, čo bolo v mojich silách, ale hystéria daného okamihu mi nedovolila racionálne uvažovať. Len som tam ležala a čakala na smrť. Meč bol pár centimetrov od mojej tváre, keď to náhle prestalo.

S krikom som sa zobudila. Bola som spotená, akoby som naozaj zmokla. Ale, bola som v bezpečí, vo svojej izbe a žila som. V poslednej dobe sa mi takéto nezmyselné sny snívali často. Vlastne, takmer každú noc. Akoby som v hlave mala nejaký iný svet. Priložila som si ruku na náhrdelník od mamy. Okrem šiat to bola jediná vec, ktorá mi po nej zostala. Zajtra to bude sedemnášť rokov čo umrela. Otec vravieval, že sa obetovala za mňa, no ja viem, že zomrela kvôli mne. Pôrod bol náročný a rodila doma sama, otec bol na poli. Keď prišiel domov, obe nás vzal k miestnej bylinkárke. Bola to nádherná cigánka s hustými čiernymi vlasmi po pás a veľkými hnedými očami. Snažila sa zachrániť mňa aj mamu. Bolo už neskoro. Vysvetlila otcovi, ako sa má o mňa postarať. Otec vravel, že náhrdelník z maminho krku vzala ona a prišla mi ho. Vraj stále, keď som plakala, bál sa, že ma ovládli temné sily. Myslel si, že ma prekliala.

Vonku sa rozvidnievalo. Na spánok som mohla zabudnúť. Vstala som, obliekla sa a umyla v lavóre so studenou vodou. Snažila som sa potichu prejsť do skromnej kuchynky, aby som otca nepripravila aj o posledné chvíle spánku. Z koša som zobrala drevo a rozrobila oheň. V starej panvici som upiekla dve vajička. Posledné. Pri krájaní chleba som sa trápila. Dala som ho na panvicu, nech aspoň trochu zmäkne. Išla som nadojiť za hrniec mlieka a čakala som otca. Po chvíli prišiel do kuchyne a pobožkal ma na čelo. Robil to stále a ja som za to bola vďačná. Raňajkovali sme nemo. Pomaly som si odchlipkávala z mlieka.

„Jedla si?“ opýtal sa.

„Áno“ klamala som.

Slnko sa už ukazovalo v celej svojej kráse a tak sa otec pobral na pole. Vyhnala som kravu na

pašu, nachovala pár sliepok a namlela múku. Vyrasila som do lesa po drevo. Cestou domov s vrecom plným haluzí som zakopla. Padla som rovno na kolená. Drevo sa rozletelo všade okolo mňa. Pozbierala som seba i drevo a pozrela som sa na kameň, o ktorý som zakopla. Bol šedý, hladký, elipsového tvaru a veľký asi ako moja stopa. Z nejakého dôvodu som si ho chcela vziať so sebou. Vložila som ho medzi drevo a opäť som vyrasila. Cestou som miestami mala pocit, akoby mi vrece nadskakovalo. Očividne som nebola vo svojej koži.

Stojím na vysokej skalnatej hore a vychutnávam si výhľad. Plná pokoja zhlboka dýcham. Mysleť mám nezvyčajne čistú. V diaľke, za kopcom uzriem záblesky svetla. Pomyslela som si, že je tam možno búrka. Zo záblesku sa stala prenikavá žiara. Svojou energiou pohltila celé okolie. Bola čím ďalej, tým intenzívnejšia. Cítila som, ako sa mi do žíl vlieva adrenalín. Jej sila bola taká ohromná, až som mala pocit, že prídem o zrak. Blížila sa ku mne ako nahnevaný býk k toreadorovi. Zmocnil sa ma strach. Chcela som sa rozbehnúť, ale nohy ma neposlúchali. Žiara bola už taká oslnivá, že som si nedovidela na nohy. Nedalo sa ujsť. Zobudila som sa opäť celá spotená, ako myš. Oslnivá žiara však bola stále prítomná. Videla som ju aj cez zatvorené viečka. Namáhalo som ich od seba odlepila. Energia mnou preletela rýchlejšie ako splašený kôň. Končeky prstov mi brneli a celá som sa triasla. Potom si nič nepamätám, asi som omdlela.

Zobudila som sa pokojná. Celý ten neznámy pocit prešiel a ja som samu seba presvedčila, že to bol len sen. Ležala som len tak, polomŕtvo. Zrazu som započula čudné zvuky. V domnienke, že mám v izbe myš, vzala som topánku a pripravená zaútočiť som sa nahla ku koncu postele. Čakala som všetko, len to, čo som tam videla, nie. Ako prvé som zbadala niečo ako chvost s dvojitou čepeľou na konci. Nerozumela som tomu. Zazrela som útle telíčko, s malými blanovitými krídlami na chrbte. Tvor predo mnou si ma všimol. Otočil sa, zavrčal a z úst mu vyšiel obláčik dymu. Obaja sme na seba nechápavo hľadeli a obzerali sa. Po hodnej chvíli tvor pohýbal hlavou zo strany na stranu a urobil krok vpred. Inštinktívne som cúvla. Tvor zastal. O chvíľu sa rozbehol v snahe dostať sa na posteľ. Už som sa nebála. Pokúsil sa o to ešte asi dvakrát, no neúspešne. Vzala som ho na posteľ. Energia medzi nami bola taká silná, že nás od seba odhodilo. Skúsila som to ešte raz, pomaly. Keď som tvora konečne vyložila ku mne, spokojne si sadol a hľadel na mňa.

„T-ty si drak?“ habkala som. Tvor prikývol a ja tiež. Takže drak...

„Máš meno?“ opýtala som sa. Pokrútil hlavou na znak nesúhlasu.

„Môžem ti nejaké vybrať?“ Drak potriasol hlavou a pretočil oči. Asi čakal iba na to.

V šere som videla len biele oči a obrsy.

„Wein?“ navrhla som. Striasol sa a ja som sa potichučky zasmiala.

„Čo tak Rain?“ V úplnom nesúhlase vstal.

„Dobre...Tak inak. Si chlapec?“ Drak zase pokrútil hlavou. Aha, dievča, malá dračica.

„Páči sa ti meno Azra?“ nesmelo som navrhla. Blažený výraz v jej očiach prezradil všetko. To, čo neprezradil, prezradilo veselé cupitanie a vrtenie chvostom. Zívlo sa jej, uložila sa na mne do kľbka a zaspala. Mne sa zaspáť nedarilo. Ešte stále som neverila, že mi v náručí leží malý drak. Striaslo ma. Pomyslela som si, čo všetko by som dala za teplú kožušinu. Zrazu bola vedľa mňa. Veľká, teplá, huňatá kožušina sa pri pomyslení zjavila pri mne. Nerozumela som tomu. Náhrdelník od mamy mi na hrudi blikal. Cítila som, že sa mi týmto dňom zmenil celý život.

Ráno som sa zobudila na obrovský rachot. Azra bola už hore a zjavne sa dost' nudila. Už

som otvárala ústa, že ju vyhreším, keď som začula v dome kroky. Otec o takomto čase zvyčajne ešte spal. V strachu som len nemo stála a čakala. Dvere sa pomaly otvorili a dovnútra vstúpila postava v čiernom. Spomenula som si na moje nočné mory... Napokon to bol len otec so sviečkou v ruke. Chcela som Azre rýchlo ukázať nech sa skryje, ale už bolo neskoro. Otcov zrak na nej visel už od príchodu. Pozrel na mňa a znova na ňu.

„Tak sa to naozaj stalo..“ zamyslene si mrmlal popod nos.

„Otec? Nerozu...“.

„Okamžite sa pobal' a ideme!“ skočil mi do reči. Pozrel sa na Azru.

„Poznáš cestu?“ Chvíľu rozmýšľala a potom prikývla.

„Cestu kam?“ kričala som za ním. Vybehol z izby ako splašený. Všetko rozhadzoval a pchal do vreca. Jeho panika mi napovedala, že bude lepšie poslúchnuť. O pár minút sme boli pred domom. Chvíľu sme tam nemo stáli, no napokon sme vyrazili.

„Chod' rovno do lesa, na miesto, kde si ma našla.“ zaznel mi v hlave neznámy hlas. Takmer som vykrikla.

„Azra?“ Túto vetu som si nepovedala v hlave, ale nahlas. Azra si odfrkla, asi to mal byť smiech. Radšej som sa už nič nepýtala a ďalej som kráčala mlčky.

Chýbalo nám asi takých sedemsto metrov, aby sme sa dostali na miesto, kde som našla Azru. Otec mi rukou ukázal, že mám zastať. Obaja sme stáli, no za nami bolo stále počuť kroky. Preľakla som sa. Cítila som, že sa bojí aj Azra. Mala som ju vo vreci na chrbte a za tú noc tuším pekne pribrala. Otec si priložil prst na ústa a naznačil, že mám bežať. Srdce mi bilo až v hrdle. Predstavila som si ostrý nôž s tenkou, dlhou čepeľou a o sekundu som ho mala v ruke. Hodila som ho otcovi a vytvorila si ďalší. Bola som presná. Z korún stromov pred nás vyskočili postavy v tmavých plášťoch. Páchli ako pokazené mäso a zvratky. Zaspátkovala som. Otec bežal ďalej a bez mihnutia oka smradľavého tvora zabil. Jeho čin som opakovala. Asi päť metrov pred nami bola svetlomodrá žiara v tvare brány.

„Prejdite ňou!“ povedala Azra. Nemala som tušenie, čo to má všetko znamenať, ale na otázky nebol čas. Náhle sa mi podlomili nohy a ja som zletela na zem. Počula som Azrino zakňučanie a kroky znejúce takmer za mnou.

„Vezmi Azru, ja vás dobehnem!“ kričala som otcovi. Na moje prekvapenie ma poslúchol. Bála som sa otočiť. Bolesť v členku bola taká intenzívna, až ma pichalo v hlave. Vstala som na štyri a snažila som sa dostať k bráne. Musím to zvládnuť! Sily ma opúšťali, vyčerpávala ma bolesť. V hlave som si dookola opakovala, že musím ujsť. Hádám sa ja, Liliana, nenechám zabiť nejakým smradľavým zhnitým hovädom! Povzbudila som sa natoľko, že som sa posunula znova o pár centimetrov ďalej. Mala som pocit, že to predsa len dokážem! Neopustím Azru! V tom ma niečo koplo do chrbta, zrazilo na zem a prudko otočilo. Bol to ten istý tvor, ktorý pred nás vyskočil. Vedela som to. Zblízka smrdel ešte horšie ako skazené mäso. Pootvoril ústa. Chcel niečo povedať. V mojej hlave bol maximálny chaos a moja myseľ bola opantaná strachom sa neznesiteľným zápachom. Pridusila som sa.

Zobudila som sa na posteli v nejakej jaskyni. Svetlo bolo tlmené, vychádzalo z nejakého ohňa na druhej strane. Nieкто tam bol, videla som iba obrisy postáv.

„Azra...“ oslovila som ju v mysli.

„Idem.“ odpovedala. Videla som, ako vstala od ohňa a utekala ku mne. Šli za ňou ďalšie dve

postavy. Azra zastala pri posteli a venovala mi škaredý pohľad. Postavy boli už pri mne.

„Otec!“ nadšene som ho chytila za ruku a on ma pobožkal na čelo. Odstúpil a rukou ukázal na muža vedľa seba.

„Som Liliana, teší ma!“ podala som mužovi ruku.

„Moje meno je Orest.“ Odpovedal stroho. Orest. Bol zvláštny, mal ryšavé vlasy, bol mohutnej postavy, so zelenými očami. Odkiaľ si. Otec sa bez slova pobral preč. Azra vyrazila za ním, ale Orest ju zastavil pohľadom.

„Vieš kto som, Liliana?“ opýtal sa s pohľadom upretým na mňa. Mala som pocit, akoby mi videl do hlavy.

„Takže nevieš, v poriadku. Poviem ti kto som ja aj to, kto si ty.“ Aby som pochopila vážnosť situácie, nastala dramatická odmlka.

„Ako som spomínal, som Orest, brat tvojej matky, Zoe. Boli sme traja. Tvoja matka bola najstaršia, potom sa narodila naša sestra Axa a nakoniec ja. História nášho druhu siaha veľmi ďaleko do praveku. Je to pradávny príbeh. Drak raz zachránil život mužovi umierajúcemu na otravu krvi z jedovatého šípu, ktorým ho trafili Raraši. Raraši sú divoký kmeň, dnes je ich už málo. Sú kanibali. Radi vidia, keď sa ich koristiť trápi, preto otrávený šíp. Tento istý muž o pár rokov neskôr našiel toho istého draka, rovnako na pokraji smrti. Muž bol bylinkár a čarodej, takže draka hravo vyliečil. V tej dobe nastalo viacero takýchto prípadov. Založila sa Dračia ríša. Je chránená najmocnejšími čarami. Väčšina z nás sú chlapi. V bežnej rodine má len jedno dieťa tento dar. U nás som to bol ja. Od mala som vyrastal tu. Obe moje sestry žili medzi ľuďmi. Žena, ktorá ti pomohla na svet je tvoja teta. Vedela, že tvoj otec to zvládne. Odišla a hľadá pravú lásku, lebo iba z nej vznikne Lorin. To sme my. Ovládame mágiu, máme silné puto s drakom, ktorý si nás vybral a dávame pozor na ľudí. Mäsici, tie smradľavé stvorenia ťa naháňali, pretože si žena. Keď je žena Lorin, každé dieťa má rovnaký dar. Si pre nich obrovská hrozba. Náš druh ich ničí, ale to sa dozvieš časom...“

Keď skončil jeho pútavé rozprávanie, mala som taký chaos v hlave, že som nepoznala ani vlastné meno. Azra vyzerala rovnako zmätená.

„Dám vám oboj čas. Ak budete mať nejaké otázky, príd'te. Vitajte vo svojom novom domove!“ po dlhom monológovi odišiel z jaskyne.

V hlave som si chcela utriediť myšlienky, ale Azra mala iné plány.

„Ty si úplne bláznivá! Mohla si zomrieť! Toto mi už nikdy neurob, rozumieš?!“ kričala mi v hlave. Nadala mi tak, že som len nemo pozerala. Ešte chvíľu do mňa nahnevane šťúrala nosom. Potom ju to prešlo a ľahla si k mojim nohám.

„Azra, ako som sa sem dostala?“ opýtala som sa.

„To nikto nevie. Prešli sme bránou a tvoj otec šiel hľadať Oresta. On a jeho drak Lipin ťa chceli ísť zachrániť, no náhle si sa objavila na zemi pred nami a brána zmizla. Vyvolalo to veľký rozruch. Orest si myslí, že je v nás niečo výnimočné. Ak máš schopnosť teleportovať sa, tak si prvý Lorin, ktorý to dokáže...“ tvárila sa zamyslene. Mala som pocit, že vie viac, len mi to z nejakého dôvodu nechce povedať. Už som mala na jazyku ďalšiu otázku, ale Azra si už spokojne odľukovala. Po náročnom dni zaspala.

Bola nádherná. Jej kráľovský modrá farba ma privádzala do úžasu. Šedé odlesky, ktoré lemovali jej šupiny poukazovali na jej vznešenosť. Boli sme spolu len dva dni, a ja som si život bez nej nedokázala predstaviť. Takže toto mi celý čas chýbalo. Azra. Bola mojou druhou, chýbajúcou polovičkou. S ňou prišli aj nezvyčajné schopnosti, ktoré nám budú oboj pribúdať a zaručene nás potrápia. Budeme sa musieť naučiť ovládať ich. Som pripravená na všetko. Mám v nej takú istotu. Viem, že spolu sme silné a neporaziteľné. Ak nie sme, naučíme sa byť.

názov: **Azra**

autor: **Mária Váňová**

vek: 17

Prvé slovenské literárne gymnázium Revúca